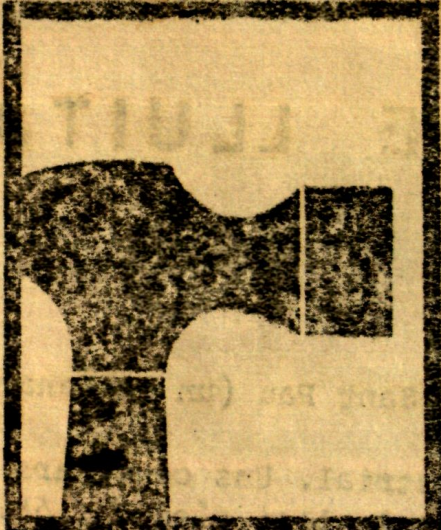
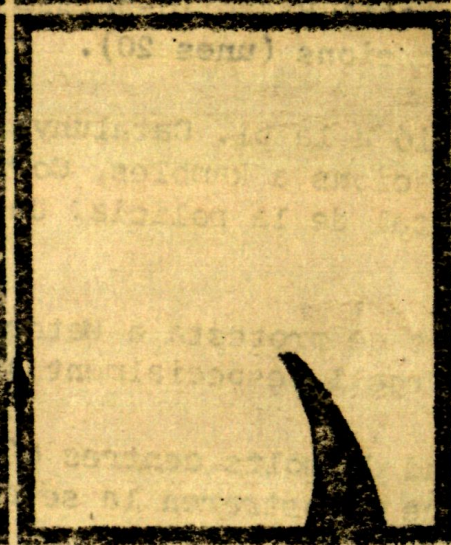
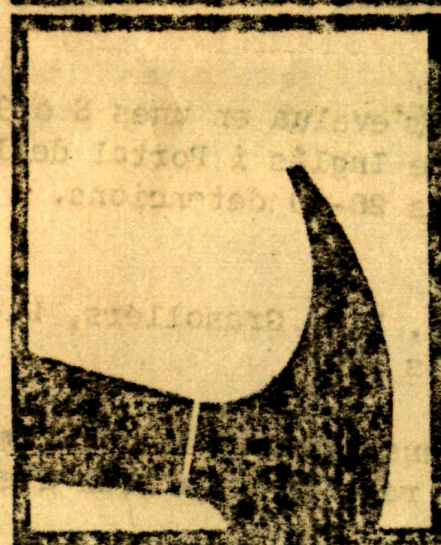
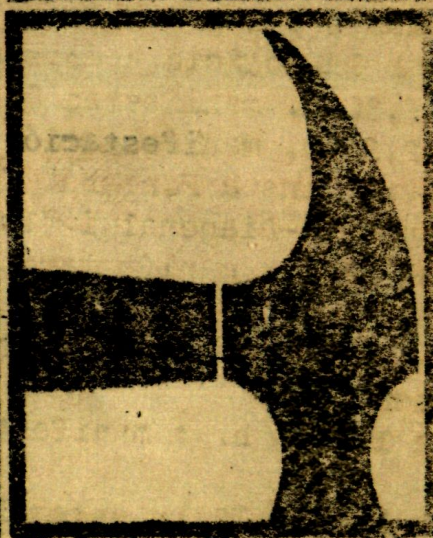
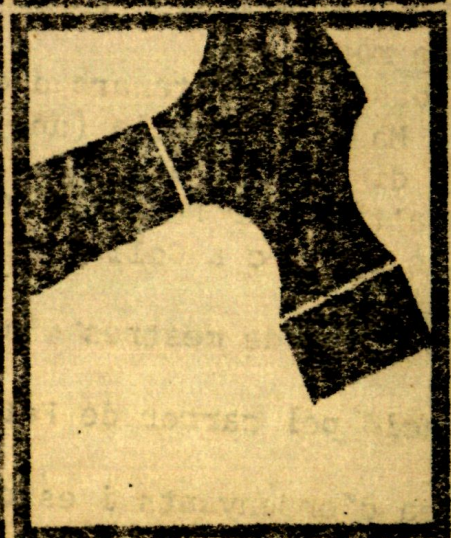
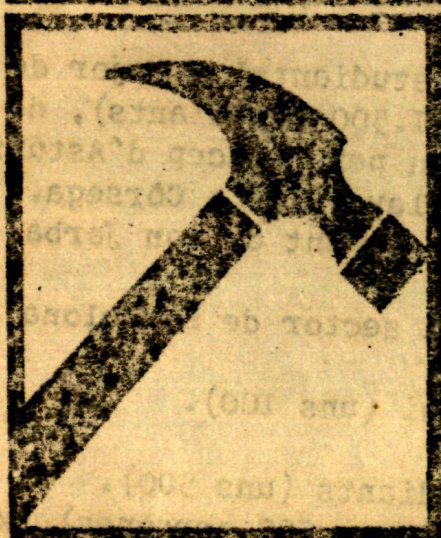
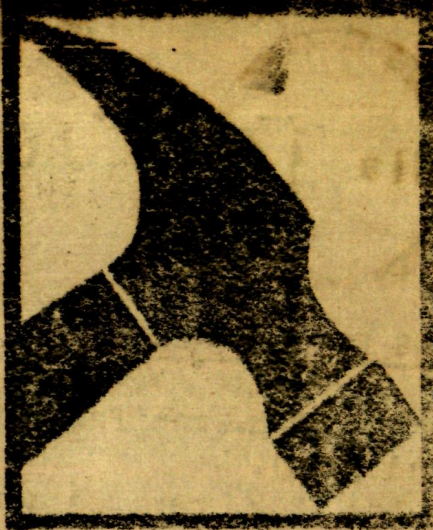

ESTUDIANTS
I
ENSENYANTS
CONTRA
LA NOVA LLEI
D'EDUCACIÓ

front ensenyant

BUTLLETI DELS COMITES
D'ACCIÓ D'ENSENYANTS
(C.A.E.)
febrer-Marc-72 10 ptes.

UNB
Biblioteca de Comunicació
i Història
CEDOC

JORNADA DE LLUITA

ELS FETS A BARCELONA

a les 12 h. manifestació davant l'Hospital de Sant Pau (un centenar d'estudiants).

a les 11 h. manifestació davant l'Escola Industrial. Uns centenars d'estudiants amb pancartes ("Villar dimisión", "No a la llei d'educació"). Xoc amb la policia a cops de roc.

11,30 h. manifestació (bastants centenars d'estudiants) a Major de Sarrià.

12,30 h. manifestació a Major de Gràcia (uns 1.500 estudiants), de Traversera fins a Fontana. Es divideix i uns 500 van per Príncep d'Astúries- Via Augusta-Diagonal i els altres per Menéndez Pelayo fins a Còrsega.

Al matí : manifestacions llampec a Collblanc, davant de can Jorba, Virrei Amat ...

Al migdia es fa una assemblea de mestres d'un sector de Barcelona (95 ensenyants).

a les 13 h. : manifestació pel carrer de Pelai (uns 100).

a les 18,15 h. assemblea d'ensenyants i estudiants (uns 500).

a les 19,30 h. manifestació Rosselló-Balmes (unes 500 persones), xoc amb la policia. moltes detencions (unes 20).

a les 20 h. concentració a la pl. Catalunya (s'evalua en unes 8 o 9.000 persones) amb consolidacions a Rambles, Corte Inglés i Portal de l'Àngel. Acció especialment brutal de la policia. Unes 20-30 detencions.

Hi hagueren també actes de protesta a Mataró, Vic, Granollers, Lleida, Tarragona i la Seu d'Urgell, especialment als INEM.

Es remarcable l'actitud de molts centres d'ensenyament, especialment a Barcelona i comarca que demostraren la seva repulsa a la llei d'educació amb vagues i aturs.

La jornada del dia 14 ha significat un pas endavant en l'extensió de la consciència de protesta i condemna d'una Llei de Educació elaborada al marge de les autèntiques necessitats de la classe treballadora i començada a aplicar a cobert de la repressió : policia a la Universitat, expulsió de professors d'Instituts i de Universitats, sancions, detencions, ...

La Llei d'Educació no respon als interessos del poble sinó als interessos d'una reduïda classe dominant unida al poder franquista :

- els interessa una INSTRUCCIÓ MÍNIMA, no més, de la classe treballadora per tal d'aprofitar-se millor del seu rendiment.

- li interessin tècnics i professionals mitjos modestament pagats i DOCILS a les Direccions de l'administració (diplomats, graduats, etc.)
- li interessa una REDUÏDÍSSIMA ELITE que controli la maquinària de l'Estat i els asseguri la seva continuïtat com a classe dominant (d'aquí la selecció universitària...)

El discurs de Villar Palasí a les "Cortes" el dilluns, dia 14, no ha vingut més que a confirmar i justificar aquesta situació.

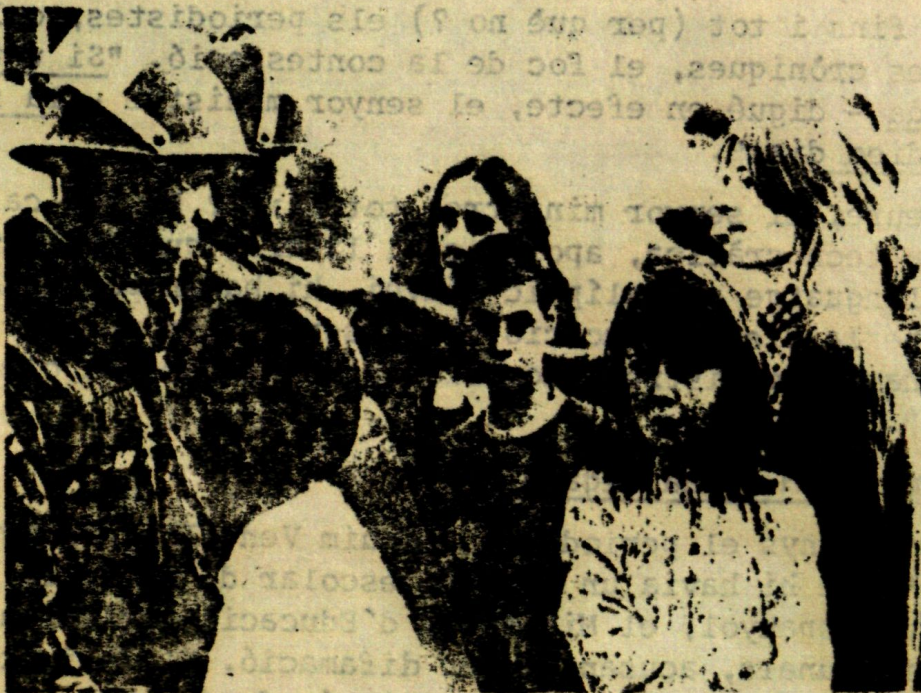
Nosaltres, els ensenyants, l'hem de desenmascarar i lluitar per canviar-la

- NO A LA LLEI D'EDUCACIÓ i com a immediata conseqüència :

- DIMISSIÓ DE VILLAR PALASÍ I TOTA LA SEVA "CAMARILLA".

Nosaltres, ensenyants, directament implicats en la posada en marxa de la Llei d'Educació, promoguem el treball en els centres creant comissions i organitzant la coordinació de tots els ensenyants.

Cada vegada més s'extendran els resultats d'aquesta nefasta jugada del Ministre Villar. Contra ella hem de respondre amb la lluita solidària de tots els ensenyants.

NOTES SOBRE L'informe VILLAR PALASI

I. El senyor ministre i l'apocalipsi

Ja és habitual, quan en els països capitalistes es produeixen moviments de protesta que afecten la joventut i, en particular, la joventut escolaritzada, que les "autoritats" donin explicacions més o menys apocalíptiques i mítiques dels esdeveniments, amb l'esperança de suscitar rèpliques de por en els sectors conservadors i també de dissimular darreja la cortina de fum de les grans frases tot el conjunt de problemes reals, perfectament objectivables, que es troben en l'arrel de la protesta.

Davant l'amplíssim moviment de condemna de la Llei d'Educació produït el 14 de febrer, el senyor Ministre d'"Educación y Ciencia" no ha escapat a la norma i ha recorregut a les visions apocalíptiques.

Res menys que una "gravísima crisis de educación cívica", una "deserción colectiva de responsabilidad" i l'acció de "quiénes no se resignan del rotundo triunfo español hace 30 años", serien, utilitzant paraules textuais del senyor ministre, causes dels problemes amb què topa la Llei d'Educació.

Es a dir -i si hem entès bé el senyor ministre-, la Llei d'Educació és el "no va más", el Ministeri compleix com el primer, i anem progressant en aquesta "EMPRESA que brota de la voluntad creadora de la España eterna" que és la reforma del sistema educatiu. I si hi ha problemes (sembla que n'hi ha), aquests són deguts, d'una banda a la crisi de valors que sotragueja els fonaments de la civilització cristiana i occidental ("una familia que cede y es condescendiente, una crisis de valores espirituales", etc.) i, a la vegada, a la "deserció" d'aquells que haurien de vetllar per a que es conservessin les essències i els bons costums : ensenyants en primer lloc, però també els pares, massa condescendents, i fins i tot (per què no ?) els periodistes, culpables d'atjar, amb les seves cròniques, el foc de la contestació. "Si ustedes no publicaran nada - digué en efecte, el senyor ministre - la subversión se acababa en diez dias".

S'ho deu creure, el senyor ministre, tot això ? En tot cas, entre la terminologia tecnocràtica, apolítica i liberal que utilitzava fa dos anys i el llenguatge apocalíptic d'avui, hi ha un pas notable, i cal concloure que la Llei d'Educació haurà servit almenys per alguna cosa... per a retornar un ministre descarriat a la pintoresca cleda de la "España eterna".

2. I si els comptessin d'una vegada ?

Quan fa quatre anys el periodista Joaquim Ventalló escrigué a la revista "Destino" que hi havia un dèficit escolar de un milió i mig de places a l'Estat Espanyol, el Ministeri d'Educació estigué a punt de portar-lo als tribunals, acusant-lo de difamació. El dèficit escolar, deien aleshores les autoritats del ministeri, és de 400.000. El "Llibre Blanc" s'encarregà, un parell d'anys després de pujar la xifra fins a un milió.

Ara, és el propi ministre qui, en el discurs a les "Cortes, parla d'un milió i mig d'infants sense escolaritzar o deficientment escolaritzats"...

Tot sembla indicar que les xifres del dèficit escolar, en comptes de disminuir, augmenten. Senyors del ministeri : i si els comptessim d'una vegada, seriosament, els nens sense escola ?

Un "Matesa" educatiu

De tota manera, no cal començar a comptar per a reflexionar sobre el què significa aquesta xifra alegrament citada pel ministre. Un milió i mig d'infants sense escola o mal escolaritzats és, en definitiva, una confessió d'incapacitat, de cinisme, de crueltat, d'imbecilitat i de brutícia, que no sols és comparable a un escàndol "Matesa", sinó que el supera de bon troç. Aquí no s'ha jugat amb els diners del poble, sinó amb els seus fills. Trenta anys de "pau i ordre" per arribar ... a això ! Caldran trenta anys més, o potser un segle, per a eixugar aquest dèficit ? O caldrà que el poble resolgui el plet ?

Ja no és sols a la universitat

El dimecres 15 de març la direcció de l'Institut Milà i Fontanals de Barcelona entregà un ofici comunicant l'expulsió i l'obertura d'un expedient acadèmic a nou alumnes dels tres grups de C.O.U. D'aquesta manera s'ha iniciat la repressió contra els estudiants que van manifestar el seu rebuig a la Llei d'Educació durant tot el mes passat i especialment el dia 14 de febrer. No es podia esperar menys de les autoritats titelles que governen els instituts com a senyors feudals.

La policia que ja ha convertit la Universitat en caserna permanent, ha començat a actuar sistemàticament als Instituts ; el mateix dia 15 entrà amb casc i porra al Milà on intentà impedir una assemblea d'estudiants de COU, sisè i gran part de cinquè i quart. Tant el mateix dia 15 com el 16 i 17, els estudiants fan assemblees i envien comissions a d'altres centres, fan una concentració en recolzament a la demanda de què siguin admesos

els expulsats. El dia 17 els alumnes es reafirmen en l'actitud de vaga fins que no siguin readmesos els companys ; la mateixa actitud s'adopta a d'altres centres com el Joanot Martorell.

El refús actiu de mesures arbitràries com les que ressenyem són una prova més de l'augment de conscienciació entre els joves ; cal lamentar que, un cop més, mesures d'aquest tipus s'hagin efectuat tal com diu el document de l'expedient "oído el claustro de profesores" amb la qual cosa el professorat no ha fet altra cosa que fer-se còmplice de la repressió.

ELS ENSENYANTS DAVANT L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

7

Reproduïm a continuació el text que el representant dels "Comitès d'Acció d'Ensenyants" llegí en la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya.

Els C.A.E. creiem que la celebració d'aquesta sessió constitueix un pas molt important en el procés de consolidació política del moviment obrer i popular de Catalunya. L'amplitud, quantitativa i qualitativa de les representacions presents a l'Assemblea que corresponien a pràcticament totes les forces polítiques, sindicals i socials que avui lluiten en el nostra país, contra la dictadura, és un fet esperançador perquè pot significar, i per la nostra banda no escatimarem res per a contribuir-hi, un increment notable dels nivells de combativitat i d'organització de les lluites del moviment obrer i popular.

Aquest és el text llegit a l'Assemblea per la representació dels CAE :

"Els Comitès d'Acció d'Ensenyants, que agrupen mestres i professors en lluita contra les actuals formes d'opressió social i nacional dins l'àmbit de l'ensenyament, i per una escola del poble, consideren que la lluita dels ensenyants és indissociable de la lluita del moviment obrer i popular. Una transformació real de l'escola sols serà possible dins el marc d'un procés general d'alliberació. I perquè aquest procés alliberador sigui possible, cal lluitar coordinadament tots els sectors populars sobre la base d'un programa d'alliberament democràtic i nacional. Els C.A.E. considerem que l'Assemblea de Catalunya és un pas positiu dins aquest procés.

A Catalunya, com a conseqüència d'una situació d'opressió nacional, és possible, avui, la coordinació de les lluites d'amples sectors del país per aconseguir el dret del poble català a l'autodeterminació.

Aquest conjunt de forces pot confluïr, a nivell de tot l'estat espanyol, amb la lluita general contra les formes feixistes de poder contra l'oligarquia espanyola, financera i terratinent que la sustenta. Creiem que aquesta lluita general té avui no sols un caràcter democràtic sinó també antioligàrquic i antimonopolista.

Creiem que en el futur procés d'establiment de les noves institucions estatals no pot separar-se un programa general de lluita antioligàrquica i antimonopolista, de l'establiment i la consolidació previs d'unes fonts de poder realment populars (assemblees dels diversos sectors del moviment obrer i popular), així com el reconeixament explícit del dret a l'autodeterminació nacional.

Esperem que la nostra breu aportació pugui ésser útil en el debat de l'Assemblea de Catalunya. Esperem també que aquest debat ens porti a uns resultats ben positius.

En front de l'estratègia del poder, consistint en dividir per oprimir, hem de proposar-nos activament una estratègia d'unir per alliberar".

COMITÈS D'ACCIÓ D'ENSENYANTS

LLUITA REIVINDICATIVA DELS PROFESSORS

NO NUMERARIS DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

L'accés a l'estament universitari de les promocions formades els anys seixanta combinat amb l'increment massiu d'alumnes universitaris ha posat en una crisi cada dia més manifesta l'estatut d'una classe amb dubtosos privilegis : els professors no numeraris d'universitat. Mentre el nombre d'alumnes correspongué a una estructura preindustrial amb una reduïdíssima classe oligàrquica que tenia accés a la universitat, els llocs d'ensenyament eren coberts en gran part per professorat numerari per oposició i també per professorat no numerari que "feia mèrits" i aguantava una situació econòmica molt precària en espera de la càtedra o l'agregaduria vitalícia. Tot tenia unes proporcions fàcilment manegables per part de l'oligarquia dominant : el sistema podia rebutjar sense massa problemes els possibles elements "pertorbadors" : així va ocórrer el 1966 amb els 69 professors que van ésser expedientats a la universitat de Barcelona arran dels primers moviments reivindicatius.

Després ha pres volada la política "desarrollista" i el "boom" universitari, i amb ell ha crescut la necessitat de més professorat i s'han posat en una evidència esclatant les velles contradiccions : un nombre reduïdíssim de catedràtics i agregats "por oposición" gaudeixen d'un status de senyors feudals, uns senyors feudals que, per altra banda són extremadament dòcils a les mesures que venen del Ministeri d'Educació i del Ministeri de la Governació, mentre un amplíssim quadre de professors no numeraris sosté realment la maquinària docent ; el total de no numeraris durant el curs 1970-1971 representava el 89 % a la Facultat de Lletres, el 89,2 % a la de Dret, el 85,5 % a la de Ciències, el 87,6 % a la de Medicina, el 87,3 % a Farmàcia, el 90,9 % a Ciències Econòmiques ... Aquest professorat imparteix més del 80 % de les classes que es donen a les facultats : és a dir, el seu pes específic dins l'ensenyament i l'investigació universitària és aclapadorament superior al de catedràtics i agregats numeraris.

La situació laboral en la qual es troben aquests ensenyants i investigadors és, no obstant, vergonyosa i les conseqüències que s'en deriven són tan escandaloses que ha anat prenent cos entre els ensenyants universitaris la necessitat d'examinar conjuntament la seva situació i plantejar col·lectivament unes reivindicacions mínimes.

La manca de seguretat i d'estabilitat laboral és un dels principals problemes plantejats amb la consegüent manca de triennis, quinquennis, etc., que no són reconeguts en el cas molt improbable que s'arribin a sumar tants anys de treball. Així mateix, el sistema de selecció del professorat en mans exclusives dels caps de departament és arbitrari i antidemocràtic. El nivell de retribucions és absolutament insuficient i el cobrament es produeix amb considerables i inexplicables retardaments. No es "gaudeix" tampoc de l'assistència sanitària de la seguretat social.

Tot i tenir una importància numèrica tan considerable, la participació del professorat no numerari a les Juntes de Facultat és ridícula : en els estatuts provisionals la Junta de la Facultat de Lletres està formada per tots els professors numeraris i un 6,3 % dels no numeraris (tants representants com la meitat dels numeraris) raó per la qual els professors s'han negat a elegir representants a la Junta de Facultat.

El procés de progressiva conscienciació dels problemes per part del professorat universitari segueix el mateix procés iniciat els anys passats en l'ensenyament mitjà i que va saltar a les primeres planes de la premsa amb motiu de les vagues a Instituts, Filials i Centres privats. A començaments del curs present (29 i 30 de novembre) els professors de la facultat de Lletres van reunir-se en assemblea i van acordar fer dos dies de vaga en protesta per no haver rebut els seus sous i en recolzament d'unes reivindicacions que recollien tots els problemes enteriorment citats : estabilitat laboral, segurs socials, augment de sous, democratització de la selecció del professorat ...

Immediatament després s'ha iniciat un treball tendent a la coordinació del professorat no numerari de les diverses facultats del districte.

Recentment (27 de gener), les facultats de Ciències, Dret, Econòmiques, Filosofia i Lletres i Medicina de les Universitats de Barcelona han concretat "uns punts fonamentals a resoldre immediatament i que cal exigir de l'Administració". Són els següents :

- Un règim no arbitrari de selecció, contractació i promoció del professorat,
- Amplies garanties d'estabilitat en el lloc de treball,

- Un nivell de retribucions que permeti la total dedicació a la vida universitària,
- Assistència sanitària dins la seguretat social,
- L'adequació del nombre de professors a les necessitats plantejades per l'increment del nombre d'estudiants,
- Participació real en tots els òrgans decisoris de la vida universitària,
- Garanties per el lliure exercici de les activitats docents.

La situació actual exigeix com a requisit indispensables :

- La retirada de la força pública de la Universitat,
- L'aixecament de les sancions acadèmiques i governatives imposades a professors i estudiants i la llibertat dels detinguts en els recents incidents,
- L'acceptació de les reivindicacions sorgides últimament al si dels centres sanitaris i facultats de Medicina del país,
- La normalització immediata de la situació per la qual travessa l'Escola d'Arquitectura de Barcelona,
- L'eliminació de tot tipus de mesura selectiva i discriminatòria en l'accés i desenvolupament dels estudis universitaris,
- Les llibertats d'expressió, associació i reunió per a totes les activitats de la vida universitària tant de professors com d'estudiants.

Cal, doncs, aprofundir el treball de formació de comissions de professors a les facultats que discuteixin i concretin aquest programa a fi de configurar una alternativa a la política educativa del règim.